

16.1.1955 *דניאל*

166. סקירה

ראש הממשלה ט. שרת:

אני רוצה לספור על כמה עניינים. קודם כל -
 עיבוי הדין בקהיר עדיין נמשך. חלו בזאת כמה
 התפתחויות. אתם יודעים כי קודם הם הודיעו, שלא יהיה פרסום פסק הדין לחוד
 והאישור לחוד, אלא זה יתפרסם לאחר האישור. אחר כך כאילו קבעו שהפרסום יהיה
 ביום ד' בשבוע טבער, אחר כך נאמר שזה יהיה או ביום ה' או בשבת. אחר כך
 הגיעה ידיעה מסקורות אמריקניים שיחזרו לזוהג הפקובל, שיפרסמו קודם את פסק
 הדין של בית הדין ואחר כך את אישורו. הידיעה האחרונה היא מהבוקר, ברדיו
 קהיר נמסר הבנקר בשעה 8, כי היושב ראש עוד לא הספיק לגמור ניסוח פסק הדין
 וזה ייגמר רק בסוף השבוע. אם זה נכון הרי כל השבוע לא יהיה עוד פסק הדין.
 ואם זה נכון סרק בסוף השבוע יושב ראש בית הדין יגמור את ניסוח פסק הדין.
 אם לצדף לזאת טה שקבלנו מסקורות אמריקניים, זה יכול להימשך עוד ועוד.

אין לנו כל ידיעות מבפנים להסביר מה התחולל
 כאן. אבל הדעת נוחנת כי הם טחחבטים, כל עוד שהם מתחבטים זה מעורר חששות,
 כי לא היו מתחבטים בין פסק של 10 שנות מאסר או 16 שנות מאסר, אם היה ברור
 שאין פסקי דין סודות, לא היו מתחבטים. אם יש התחבטות השאלה היא בשבילם
 אם להוציא פסקי דין סודות או לא.

הדבר השני - עניין בת גלים, הדין בטוענת
 הבטחון נגמר ונגמר ללא כל טסקנות. יש בטנינו שורה של צאצאצא נאומים, אשר
 תמכו בעדותנו, לא היה אף נאום אחד שתסך בעמדה המצרית. לא נתקבלה כל החלטה,
 גם הסיכום של היושב ראש היה מאד פסיסי, אנו נצטרך לרון על המסך המערכה.
 אני עוד אינני סוכן לדין זה, לא בשבוע זה אלא בשבוע הבא וקודם כל בוועדת
 השדים לעבייני חוץ ובטחון.

הדבר השלישי שיש לספור עליו זה אשר קרה
 בדמשק ועליו יספור שר הבטחון ואחרי כן יש לי לספור על דבר רביעי.

בגד ד. יוסף:
 לא הבנתי פשר דברי ראש הממשלה, שעניין חופש
 השייט בתעלת סואץ יעמוד קודם לדין בוועדת
 בקרים; אם הכוונה היא לברר פרטים - אין לי צגד זה ולא כלום, אבל אם שם יהיה

הבירור ופה יסדרו רק כמה משפטים - אני מבקש שבניין כה כבד יהיה הדיון
העיקרי במסלה בנוחות כל חברי המסלה.

ראש המסלה מ. שרת: כל שאלה פוליטית היא כזאת, שכאן נובעות

שתי שאלות: (א) האם דרושה ועדת שרים לענייני

חוץ ובטחון לדיון רציני על העניינים; (ב) האם יכולה המסלה בסדר היום שלה,

כפי שהיא שטופה בדיון בסדר יום ארוך, הוא מתארך שוב, להקדיש שעות רבות

בכל שבוע לבירור שאלות טדיניות. אלו הן שתי השאלות שאנו צריכים להשקיע

עליהן, אצי כשר החוץ מוכן להביא למסלה כל שאלה ושאלה, אבל כראש המסלה,

כיושב ראש בישיבות המסלה, אני צריך לדאוג למצבו של סדר היום, יש כל סיכוי

שתהיה עוד ישיבת המסלה השבוע לענייני התקציב, הישנה אפשרות לדון בישיבת

המסלה גם בעניינים הפוליטיים?

אני רוצה להיות שותף להרצתו של דב יוסף,

בשר ל. משבול:

שכמה חברים הם מחוץ לעניינים, אבל כנראה

שאינ סנוס טכר.

זה תלוי רק בחברים, אולי צריכים לעשות

ראש המסלה מ. שרת:

שלוש ישיבות של המסלה במסך השבוע, הנה

שרת העבודה מעמידה לדיון את ענייני התעסוקה באופן דחוף, זה מוצדק, השבוע

פעל ידי סידור ועדות שרים אנו מקלים את המעמטה של המסלה, אבל אם לא - לא.

כמובן שאי אפשר לדבר על עניין זה שקרה

בשר ל. לבנו:

בדמשק בכל הפרטים טחוך בטחון מוחלט, כי

לנו יש רק חומר בכתב או שיחות עם אנשי אופ"ם ויש אפשרות רק על יסוד שניים אלה

להגיע לאיזו השערה, שהיא פחות או יותר מתקבלת על הדעת, אבל על עוד לא תהיה

אפשרות לדבר ולשוחח עם האנשים עצמם ולחקור אותם, מוכרח להשאר איזה ספק שהוא.

אני רוצה לסדר לחברי המסלה את התמונה כפי שהיא נראית מהחומר שיש לידינו.

אני מוכרח להתחיל מראשיתו של העניין, כי רק כך יוכל כל אחד לברר לעצמו

יותר או פחות מה מתקבל על הדעת.

ידוע לכם שבליילה בין השמונה לתשעה בדצמבר

(רה"ם ס. שרת: אור ל-9 בדצמבר) יצאה כחה של חמישה חיילים לתפקיד של טיפול במכשיר הקיים כבר מזמן בסוריה, לתיקון ולטיפול בו, זה כמעט דבר רוטיבי, מזמן לזמן נעשה הדבר. ייתכן מאד, פה אני אומר שיקול פרטי שלי, שהרוטיניות של פעולה זו והעובדה שזה נעשה עד כה ללא כל תקלות היא במקצת הרדיטה את חוש הזהירות. הדבר התבטא אולי בזאת שגם בחירת האנשים לתפקיד זה וגם התדרוך של האנשים לא היו כפי שצריכים היו להיות אילו היה חוש הזהירות מפותח, אילו היתה ההנחה שיש פה עניין מיוחד בטינו.

הם היו שם בפעם הראשונה?

השר פ. רנזון:

אחד כיניהם מוסחה לטיפול בדבר, היתר היו

השר פ. לבנון:

חיילים להבטחה.

הם לא חזרו כעבור ספטר השעות שהיו צריכים

לחזור, במסק שטסנו יצאו נסעו יריות, לא היה ברור מה קרה, האם הסורים תקפו אותם, חספו אותם או משהו אחר. אנחנו סיד פנינו ליושב ראש ועדת שביחת הנשק שיבדוק מה קרה עם האנשים. הוא לא קבל תשובה מהסורים, רק כשאנו פרסמנו את הוודעה ש-5 חיילים נחטפו על ידי הסורים, באה לפתקורת הבוקר הוודעה ברדיו דמסק ש-5 חיילים ישראלים עברו את הגבול ונמצאים בידיהם. זה היה כ-11 בדצמבר, שני חמים אחרי העובדה (השר פ. ברנשטיין: הם היו במדיים?) - כן. אנו הגשנו מיד תביעה ליסיבת חרום של ועדת

שביחת הנשק, זהו התהליך הרגיל, וכתוצאה מהדרישה הזאת יצאו רק ב-14 בדצמבר

מסקיפי או"ם לחקירה במקום, החקירה נמסכה עד ה-16 בדצמבר וב-17 בדצמבר

חיבר מסקיף או"ם את הדין וחשבון שלו בקונטרסה ושלה אותו למטונה עליו והמטונה

העביר את הדין והחשבון לצדדים. דין וחשבון זה הגיע אלינו ב-20 או ב-21

בדצמבר. כשקראתי דין וחשבון זה, נעשה לי קצת לא נוח. כבר מהדין והחשבון

הראשון של החקירה התברר שהאנשים נתפסו עם מכשירים לטיפול בטלפונים

(רה"ם ס. שרת: גם עם נשק) - זה מובן, חיילים מתהלכים עם נשק, אבל בדרך כלל

אינם מתהלכים עם מכשירים לטיפול בטלפונים. בחקירה הראשונה של מסקיף או"ם

כאשר הוא שאל מדוע הם הלכו בנעלי קרפ יש לזאת הסברה ואורי אילן המנוח
אמר למסקיף או"ם (שר הבטחון קורא פהרין וחשבון של מסקיף או"ם באנגלית).
אמילו איש או"ם יכול היה להגיע בקלות למסקנה לסם פה יצאו אנשים אלה.
באותו שבוע היה צריך להיות בועדה שביטח

הנשק הישראלית סורית הדיון בעניין המסוס שהורדנו, שפרתי בפני השאלה אם
טוב שבאותו שבוע יהיה גם הדיון בעניין זה, ששבתי שזה קצת יותר מדי סמך.
אם שני דיונים אלה יהיו אחד סמוך לשני. לאחר המלצתו של שלה, שגם לו
היתה הרגשה דומה, אני ראיתי את עניין המסוס כקודם והצעתי שניציע לדחות
את הדיון בתלונה זו לשבוע ימים, שלא נצטרך באותו יום לעמוד בפני שתי החלטות
גינדי. באותו זמן נתחיל לברר אפשרות הטכס בינינו ובין יושב ראש הועדה
על שיטת הפתרון של עניין המכשיר, שלא יעשו מזה דבר גדול, אם היושב ראש
יצביע נגדנו לגופו של העניין, אבל יצביע אתנו על ההצעה שלנו התרבעת החזרת
האנשים.

בינתיים היה ביקור שני של מסקיף או"ם בדמשק
אצל האנשים ולאיש שלנו היתה שיחה אתו, הוא סגר שחשט האנשים מוחזקים כל אחד
בתא נטרד, סצכ רוחם טוב מרט לאילן שהנו במקצת הטום, והמסקיף סגר שהוא עומד
לבקר אותם פעם נוספת (גשר ז. מרנ: לא נסטר מדוע הוא הטום?) - לא.
אחרי שבוע ימים נתקיימה הישיבה בעניין החסטה.

היושב ראש הסכים להצעה שאנו הצענו לו, הוא היה מוכן להסכים ולהצביע עם
הסורים לגופו של עניין ואתנו בדבר תביעת החזרת האנשים, מה התערב היועץ
המספטי שלו והסביר לו שהוא אינו יכול לעשות זאת. היושב ראש הפסיק את הישיבה
והתקשר עם ברנט שנתן לו את ההוראה לנהוג לפי הקו המוסכם. כאשר נחקבלה
החלטה זו, פנינו מיד ליושב ראש ועדת שביטח הנשק בבקשה להתחיל לסטל בעניין
והיתה הרגשה אופטימית, אם כי פטויינת (רת"ם פ. שרת: נפתח פתח), שעל כל
פנים לא אורבת סכנה לחייהם של האנשים, מוקדם או מאוחר, גם אם זה יקח שבועות
אחדים, הבחורים יחזרו.

קרה לי עוד דבר איום, שביום ה' בבוקר, כשבאתי למסדר מצאתי שם את פייגה אילנית, הידיעה על התאבדותו עוד לא הגיעה אלינו, שוחחתי איתה והסברתי לה שעכשיו, אחרי החלטה זו של ועדת שבתת הנשק, אם ברצם יתערב לפעול, יש להניח שסוקרם או מאוחר נקבל את הבחורים חזרה. היא יצאה ממני סעודדת והתקשרה גם עם ביתה למסור את הדברים. שעתיים אחרי שיחה זו נתקבלה הידיעה על התאבדותו של אורי אילן, פחדתי שהעתונות תפרסם זאת למני שאראה אותה. התחילו לחפש אותה והביאו אותה למסדר. אתם יכולים לתאר לעצפכם מצבי לאחר השיחה שלי בבוקר, זה היה דבר איום. אחד הדברים המפסימים ביותר בשיחה שהיתה לנו, שהמחשבה שלה בתור אם, זה אופר משהו כלפי האופי של הדור הזה, בלי קשר פה היא ההשתייכות המפלגתית, פה הן הדעות הפוליטיות, המחשבה הראשונה כאשר היא יושבת המוסחה והיא פלמלה כל הזמן: סדוע עשה זאת, היא הוסיפה: אולי בכלל זה שלא התנהג בסדר. פעם יכול פיסהו לנתח את הפסיכולוגי של עם בישראל, שבנה סת בתנאים טרגיים כאלה, המחשבה הראשונה שלה פוטנית קודם כל לחפש זה, לחפש לכבודו האישי.

כאשר נתקבלה ידיעה זו, הביסו לנו טסקיפי או"ם ידיעה שהסורים מוכנים לתח לרופא שלנו לבשת לדמסק ולקבל את הצווייה. היות ולא היתה חשיבות אם נקבל את הצווייה בדמסק או בנשר בנות יעקב, אמרנו שרופא שלנו מוכן לבשת בתנאי שיתנו לרופא שלנו לבקר אצל ארבעת האחרים. אנשי או"ם מוסרים שהם ניסו לשכנע אותם לקבל תנאי זה, כאשר הם לא קבלו את התנאי שלנו, קבלנו את הצווייה בקשר בנות יעקב.

כאשר בדקו את הצווייה מצאו בין אצבעות הרגליים

פתקה קטנה: "תחפשו בבגדים צוותי - אורי", התחילו לחפש ופצאו 9 פתקים, אקרא לכם פתקים אלה, באחדים מהם יש תאריך, אתם כפונזי, כל אחד לעצמו יכול להוציא לו סקנה מפתקים אלה. בפתק אחר היה כתוב: "נקמה כנציגם בועדת שבתת הנשק - אורי" (בת"מ. מ. שרת): זאת הוא קורא צוואה, נקמה, זאת אוטרת שיש לבקום) - המלה נקמה חוזרת הרבה פעמים (בת"מ. מ. שרת): הוא מוסר שצריכים אחרי סותו לבקום כנציג הסורים בועדת שבתת הנשק), הפתק השני שיש עליו תאריך

והפלה צוואה הוא סה-3 בינואר: "צוואה - הולכים להרוג אותי, תנקמו, תקברו אותי על יד גבי - אורי אילן", פתק שלישי: "נקמה באנשים שהיו עם או"ם ב-15 בדצמבר, קצין או"ם מכירם", הפתק הרביעי: "אורי אילן", שוט דבר אחר, הפתק החמישי: "לא בגדתי, התאבדתי", הפתק הששי: "תחפשו בגורים", הפתק השביעי: "שלום אורי אילן - נקם", הפתק האחרון סה-10 בינואר: "כבר הרגו את כולם ואני מוכרח לציין אינני יודע כלום על פחד, תקברו אותי על יד גבי, נקם".

כשנעשתה בדיקה הגורויה - קודם חיצונית ליד גשר בנות יעקב, לא מצאו שום סימנים של עינוריים, על כל פנים כאלה המשאירים סימנים, אחר כך נעשתה בבית החולים בתל-השומר בדיקה יסודית מאד, הרופאים שם מאשרים שלא היו כל סימנים לעינוריים גופניים.

בכל השיחות של פסקיפי או"ם עם כל האנשים חוזרת אותה תשובה שטוב רוחם טוב, השענות שלהם הן נגד זה שהחדר הוא טחוב ורטוב וכלי אור, חסרים להם בגדים חמים, הם מבקשים ספרים (השר פ. ברנשטיין: הם כולם בחדר אחד) - לא, הם נמצאים ביחידות.

מהשיחה שלהם עם פסקיפי או"ם, שהתקיימה ב-15 או ב-16 בחודש דצמבר מסרתי לכם את השאלות והתשובות, השאלות והתשובות על מצב רוחם חוזרות כחוט השני בתשובות של כל יתר הבחורים.

אני מוכרח להגיד שאני שואל את עצמי אם אני יכול להגיד במצטון נקי שהיו עינוריים, השאלה היא מה חגדיריים בתור עינוריים, אין ספק שהיו עינוריים פטיכולוגיים, זאת אומרת שאפרו להם: הרגנו את האחרים, פחד ופחדתיים נהרוג אותך או נאמרו דברים פטיין זה, זאת אומרת השתמשו בהפחדה. אינני יכול להגיד שיש איזה שהוא יסוד מססי לחשש על עינוריים, בסובן זה כמו שפנינים בתקופתנו עינוריים, הבאים באופן פיזי לשבור את האדם. על כל פנים לא בשיחות של פסקיפי או"ם עם האנשים השונים גם לא בבדיקה הגורויה לא נמצאה שום אספקת טפייעת לזאת.

מה קרה פה, זה כבר באמת עניין של השערה גרידא, כדרך כלל, בפומבי הייתי מתוך התחשבות בטשטחה נסנע מלהשתמש בהשערה.

זו רק השערה, אם כי יש לה אחיזה בכל החומר, שאצלו היה איזה זעזוע קודם
 שלא נתן לו סנוחה, לכן היתה רגישות שלו לאיופים הפסיכולוגיים, רגישות יותר
 חזקה מאשר אצל האחרים, אבל אני מודה ופתוודה שאין זו אלא השערה.
 אני הצטערתי מאד על זאת שהפכו את ההלוויה
 לסה שהפכו אותה. אני נתתי הוראה לא לפרסם את הסתקים האלה, פסני שהסתקים
 עושים רושם פשוטה, כאשר אתה קורא אותם יחד ורוצה להבין אותם. מינני חושב
 שיש בהם משהו ברור כלפי דבר זה או דבר אחר, לעומת זאת מבחינת תגובה ציבורית
 יש בהם די חוסר גפץ, בלי קשר עם העובדות או בלי קשר עם ההשערה, ביחוד העניין
 "לא בגדתי" כל הזמן לא נתן לי סנוחה להכנת העניין (בה"ט.ט. שרת: מדוע צריך
 היה לחשוב שלא בגד), כאשר לא היה לפי כל קשר עם העולם החיצוני. לדעתי
 האישית צריך לרסן את ההיסטוריה בעניין. צריכים להתרכז בהחשט שחרור יתר הארבעה.
 אינני יודע מה לעשות כפהלך זה של העניין.
 לא אוכל למסור את הוברים בכנסת ואפילו לא בועדת חוץ ובטחון, מי שלא ידבר
 בכנסת בשם הממשלה ייפצא במצב קשה מאד, מי שירצה לנצל את העניין לרעה - יש
 לנהלופט גסור, אלא אם מחליטים בלי להתחשב בידיעת העובדות ללכת בקו פטויים,
 זאת אחרת, אני לא אוכל לעשות זאת.

ראש הממשלה ט. שרת:

אני רוצה להוסיף פרט אחד או שניים. קודם
 כל כאותו בוקר כאשר נודע הדבר פטרו לי שהטורים
 הציעו שהם מוכנים להרשות לרופא שלנו להגיע לדמשק, ברנס מיר התקשר טלפונית
 ודיבר עם האיש שלו בדמשק, הוא אחר כך דיבר כאותה שיחה עם ראש המטה אמאאאאאאאא,
 אנחנו אסרנו לברנס שצריכים ללחוץ עליהם שיקבלו תנאי זה, כי הם עומדים עכשיו
 כנאשטים, מי יודע מה עשו לבחור, אם הם מודיעים שלא עשו שום דבר, הדרך להוכיח
 היא שנוכל לדבר לפחות עם האחרים, לדעת איך התנהגו כלפיהם. הוא התרשם שראש
 המטה מוכן להסכים לזאת, אלא הוא צריך לדבר עם שר הבטחון שלו, הוא ביקש
 שיטלפן לו שוב כעבור שעה שעתיים. כאשר ברנס טלפן כעבור שעתיים הוא טצא
 החלטת הממשלה הסורית בגד הצעתנו. אז נאמר שגם ההצעה הראשונה היתה הצעה
 בלתי מסבכת ולוקחים אותה חזרה, גם אם היא אינה סלווה בתנאי שלנו.

שבית - בהחלטה זו שנחקבלה בוועדה שביתת

הנשק היה עוד דבר חשוב, החלטה זו קבעה את מעמדם של הבחורים כשבויי מלחמה (השר מ. לבנון: זה היה כלול גם בנוסח הסודי). יושב ראש ועדת שביתת הנשק הדגיש שאין לראותם אותם כאחראים באופן אישי, הם פלאו מקודה שנחנה להם, בזאת הוא רצה למנוע רעיון בית דין צבאי בטוריה.

ביום ה' בבוקר, עוד לפני שידענו על מקרה

ההתאבדות, שלחנו סכרף למקשר הקבוע שלנו בגנף עם סוסדות צלב האדום הבינלאומי ובקשנו מטנו התערבות על יסוד החלטה פוטפכת של מוסד או"ם, שיש להם מעמד של שבויי מלחמה, בקשנו אותו שיטנה לצלב האדום וההוא יכנס מיד לעניין. זה היה בכלל חידוש, כאשר הם תפשו חייל שלנו או אנהנו תטטנו חייל שלהם - לא נקבע אף פעם שהמעמד הוא של שבוי מלחמה, שיש להתייחס אליו בהתאם לאמנת גנף. התגובה סוסדות הצלב האדום הבינלאומי הייתה פיידית, סייע המקרה שנציג נורד שלהם היה באותו זמן בבירות, נתנה לו הוראה לנסוע מיד לדמשק ולהיכנס לעניין, בינתיים נחור זה התאבד.

הדבר השלישי שאני צריך להוסיף, אינני יודע

אם חכרי הטטלה אינם יודעים זאת עוד, סיעת חרות הגישה הצעה אי אמון בעניין זה - המקרת חטיסה חיילים ישראלים שהביאה לידי התאבדות אחד מהם, זה יהיה ביום ג' בערב או ביום ג' אחד הצהריים, ויש שאלה מי מאתנו יענה על הצעה זו, אני מוכן לקחת על עצמי את התשובה.

אני רוצה לקרוא לפניכם דין וחשבון של

השר מ. לבנון:

מסקיף או"ם מה-23 בדצמבר, שהוא נקרא על ידי

סורים על יסוד הורח עם שאחזים מהנאשפים רוצים למסור אינפורמציה נוספת. הוא בא אליהם ודיבר עם שניים, הם הקצין סגן מאיר מוזס והסמל מאיר יעקובי. שר הבטחון קורא את הדין וחשבון באנגלית) אם אני מדבר סבחינה צבאית, היה זה סיכון עצמי רב, אמילו הטוקש היה מתפוצץ, כנראה שהם החליטו שאם הם לא יכלו לפלא את השליחות, הרי עליהם להבטיח בדרך זו את העניין. המסקיף מסר על מה: כאשר הוא ראה אותם צועדים אל המקום, הוא הכין לשם מה הם סובילים

אותו לשם, הוא הבין אותם מבחינה אנושית ואומץ הלב שהם הראו כה מצא טן בעיניו, שהוא החליט לתת להם למלא את רצונם.

השר ז. ארן:
אני רוצה לשאול את שר הבטחון כיצד הוא מבין את ההתרכזות בפתקים בדבר הנקמה ככא פוח הסורים בועדת שביחת הנסק, מדוע הוא התרכז במחשבת הנקמה דווקא בגד אלה, איך אפשר להבין דבר זה.
השר פ. לבנון:
קשה לי להבין זאת, בניח שהיו עינויים כטובן הנכון של הסלה, קשה לי להניח שדווקא בא כוח הסורים בועדת שביחת הנסק יעשה את הסלאכה.

השר ג. דינור:
רציתי לשאול מה ששאל ארן, גם אני מסיק מסקנה. אני חושב שפעל פה עניין הבדידות והעניין שאסרו לו שהאחרים נחרגו, אולי זה נאמר על ידי איש שליווה את איש או"ם אחרי שזה הסתלק. על זה צריך להוודע. אין פה סתם דיבורים, זוהי צוואה של אדם שנהרג. אני מסער שאפשה שאותו איש מלא תפקיד באותם האיומים והרג.

השר פ. לבנון:
על הרג אי אפשר לדבר.
השר מ. שפירא:
מה שקשה לי קצת להבין - כיצד קרה שהמתקאות האלה לא נלקחו על ידי הסורים, אני לא מתאר לעצמי שלא עשו כל בדיקה בבגדים שלו, האם יש להניח שראו והשאירו (בה"ם ס. שרת: אין להניח זאת), האם סתוך פחד לא נבעו בו.

השר פ. לבנון:
פצצת אותו סתם. עשו בדיקה שטחית, רצו להפטר מהגופה.

ראש הממשלה מ. שרת:
מאחר שהם השתכעו שהוא תלה את עצמו, לא ראו פה מקום לחקירה.

מזכיר הממשלה ז. שרף:
פי שישב פעם בבית הסוהר וירדע איך בודקים בגד כאשר מכניסים אותו לבית סוהר ואין שמים לב אליו מחר כך, יכול להבין איך זה קרה.

הער ג. אפסרוא:

דבר שני - הסיגוריה של השלוח אבטיים למבצעים

כאלה, האם יש להם הודאה מתי נותר להם

להתבונן או להסלחם או עליהם מיד להכניע.

גם זאת אי אפשר לדעת בדיסקציות עתה,

הער ד. לגו:

נדע זאת בדיסקציות אולי כאשר הארבעה יהיו

שוב בידינו.

גם מתוך המעט שהם מהרו למסקינים מתקבלת

בערך הטובה כזאת: כנראה שהם זכגסו לשטח הסורי והרגיסו בהם, כנראה שהגליחו

לאחר מותם ולהקיף אותם בכוח גדול, לאחר חילופי הסירות הראשונים רגה הכטיק

שמיין הקורה, יכול להיות קרב, אבל קרב של התמכרות, אז הודיע על כניעתו,

מפר את עצמו ואת האנשים לידי הסוריים. בנסיגתו אפסר היה לדעת את הוברים

כאשר האנשים יהיו בידינו ואפסר יהיה לחקור אותם.

פרטת והתמכרות היא עוד סתומה זייהבן טעור

הער ט. ברבטטיין:

תיסאר סתומה, אבל מתעוררה אולי טעלה כללית,

שם בעתה טעולת ריבול ויש הכרח בה, כך סבין אני את הדבר. נטאלת הטעלה אם

טר הבטחון מוצא מקום לכרוק את כל שטח הפעולות האלו, אם פה טעלו מתוך

טגרה מוסדות, ייהבן שיש מקום להתעניין בזאת. גוסף לזאת ישנו טעלה - בנסיגת

הובן, אולי ללא כל צדק, שהורידו בזמנו את המסום הסורי כדי לקבל אמצעי לחץ

כלפי הסוריים לשחרור אנטיה אלה, מהו המצב הנכונ?

אישני חוטב שיש הרבה טעם שנסתדל כאן

הער ז. יומרה:

לצחח טה יש בפתקודה אלו. הרוטם שלי הוא,

יש לי קצת צסיון בעניינים אלה, טמטיכיאטורד היה יכול לומר מה היה טה.

אפסר להורדע סחבויין האישיים איזה איש הוא היה. הרוטם הכרוך שלי הוא שהוא

לא היה איש איתן ברודח לעמוד תחת לחץ - לא טל עיפודיים פיוזיים דווקא, אלא

גם תחת לחץ עיפודיים טאיש רציל יכול לעמוד בהם, זה מה שטר הבטחון קרא לחץ

פסיכולוגי. העובדה שהוא מוכיך אנשים טטויימים, נראה לי שזה טדמה שהם

דיברו אחר, לא אגיד שהם נבעו בו, יכול להיות שטוחו דיבוד ערער אותו באופן

כמשי. טוב שטר הבטחון יתחיל, לדיעתו סלד, להציע ליתר בידוד וייצוא
 הדבר במותן קונפסידנציאלי. מה שמעניין אותי, בני חוטב שמנו דממים
 להביא שהיו כאן עינזיים פסיכולוגיים (הסדר ג. לרנ: זמא גלי סק), זה
 צריך לשטט מאלנו לבסיס ללכת בדרך שטר הבטחון ציין ולדרוש שתדור המהרים
 בזלל מה שקרה. אני חושב שמנו צריכים להרביט את עצמנו הקייטם בעגיינן,
 עלינו להציב שהיו עינזיים פסיכולוגיים ולדרוש זאת.

אני יודע שבדברים כאלה צריכים לעטות.

סיבני בא להציג לטר הבטחון שהוא צריך להזהר סטעולות הלן, אבל אנו צריכים
 לדעה סטעולות אלו סחייבות אותנו, צריכים לדעה כדמס שלמפטים זה עלול
 לחייב אותנו לצעדים הסודיים יותר, במסיבות ידועות פותר לסלוח מנטיס כהוד
 ידיעה שהם ענדלים ליהודי, מנטיס ההולכים למעולות כאלו צריכים לדעה שזה
 יכול הלילה להיות בורלם, אבל מי המסר להמקיר מנטיס. צריכים לזכור
 שטרל כל הצבא מלרי בדברים כאלה, אין לך מנוס אלא לבוא לעזרת מנטיס
 (וח"מ ג. ג. ג. מה זמא אומרת לבוא לעזרתם?) - יש כל סיני דרכים לבוא
 לעזרה ולא להסתכן בזמא שהם הלכו.

מה שאלות: האם היה קשר בין אלה דבין

לרנ: ג. ג. ג.

הסודי (אנר ג. לרנ: לא). שניה - צריכים

לבדוק במותן הקונפסידנציאלי ביותר מה היה אודח היינו על צד זה

שלישית - מה סבב יתר החיילים, האם גם אותם עינז עינזיים פסיכולוגיים.

במחד המקרים האלה, במידה הוא מדבר על

לרנ: ג. ג. ג.

בסיגם של הסודיים בוערת שבירת המסך הוא אומר

ראשית אר"ם מכיר אותו, מה האלמנה.

זה ממעט של ייחודי. החקירה תראשונה היתה

לרנ: ג. ג. ג.

בידי הסודיים, צביח, שבחקירה הדביבו, זה

ייחכן, צביח שהיה אחד מסר החמורד במותן מיוחז, צביח שהוא חשב שזה צביגם

בוערת שביהמ המסך, בין אם זה בכון דבין אם זה לא גם ין, צביח הוא כן במסך

מקייט אר"ם קרדו הוא היה בזמא, ולכן הוא מסר ממעט הדיחוי.

הער הגב' ג. מאירמון:

בזמנה ל"י שאריכיים להודיע שני דברים: האם

באשר מסקמים מו"ם דיברו אהם היה בזמנה

מישהו מהסודיים, יש בכל זאת לשמול את המסקים מה היה באותו מעמד. אם היה

בזמנה סודי כשעת השיחה עם המסקמים, הרי תשובות אלו ספלייחטיה אליהן טוב,

אלו מינון כבר תשובות בשיחה דק עם מסקים מו"ם.

מיני יודעה אם יהיה מה וויכוח על הטענה

טעורר דב יוסף.

הער ג. יוסף:

אני רציתי להגיד שאריכיים לסקול פעמיים

וטלוס לפני ספלייחטיה על פעולה, כי לפעמים

זה עלול לשים אותנו במצב שמו לא נוח, שנצטרך לעשות דבר שאין רוצים לעשות.

לסקול צריכיים מהם פעם.

הער הגב' ג. מאירמון:

סוף מעשה במחשבה תחילה.

באש המפילה ק. שבת:

שתי שאלות: באיזה מדחק שהגבול חסרו אותם

הער י. שבת:

(הער ג. לבנון: בערך שלושה ק"מ), מדוע

לא יכלו להגיד שפעו בדרך (הער ג. לבנון: זאת כנראה אסרו תחילה).

טענה - לאחר הודעת משרת הטיור, מה זאת

אסרה בתוך הגובה המקובל של הטריבונלוגיה, אם אנשים בתחטים וטומויים טעמו

פעולה מסויימת, מה המקובל במקרים כאלה, האם זה דיגול, מספס בבאי, הרי

יש בעניין זה גם דברים מקובלים, זו אינה הסגמה שלנו, קרו כבר דברים כאלה.

אין בזהגים במקרה כזה (הער י. כורג: במספס הבינלאומי?) - במספס הבינלאומי

במציאות.

הער י. יוסף:

אני רוצה להגיד איזה דבר בקשר עם ההחלטה

להבעת אי אכזר בכנסת והודעת סר הבקחון

או ראש הממשלה דוד הרוץ. הצעת אי האמון מתבטלת על כך שאוידרון סודי היה

בידינו ונתנו לו לצאת ומסבי שנתנו לו לצאת קרה בה טקרה. במידה שאני מכיר

את העניין, במידה שהוצעה לנו כאן שיפורכציה, איבני חוטב שסי שיעצה בעת

הממשלה יוכל להגיד את הכל בעניין המסוט הסודי, מה יתרכז העניין, לא כל

כך בעניינין ההתאבדות והקורבן, אלא בעניינין המטוט הסודי. כפי שיש להבין
שזאת, קשה להסביר שיוכל להבין את כל האמת, לבן אבי שואל שאלה זו לפני
הדיבורים בכנסת.

הער ג.ש. שיטות: ביחס לעניינין ההתאבדות - כאן היתה עדות.

אחר כך היתה עדות שנייה של א"מ, אחר כך
בא סיפוח סמוך ונזכר שאלן היה המום, אחר כך ישנה שאלה של הנציב הסודי.
האם אי אפשר לקטור את הדברים שהוא חשב שהנציב בא גם לארץ, הוא יודע שנתן
עדות ומבני זה הוא היה המום ואחר כך בא לידי העיון ההתאבדות וכתב במסקנה:
לא בבדתי.

שניה - רביהי לדעת האם לפני שהסגן והספד
צילד לטקסיף א"מ את מקום המכסיד ידעו הסודיים שיש דבר כזה.

הער פ. לבנו: הם טנו לסודיים ואמרו שרובים לסוד
אינפורמציה לטקסיף א"מ, הסודיים טנו לאר"ם
שטקסיף יבוא לקבל אינפורמציה בנכסות.

הער ג.ש. שיטות: עכשיו יש לי שאלה - לפי הסופוגרסיה של

הבל ארץ זה למצאים הסודיים במקום גבוה
והם טקסיפיים במסקנות (בה"מ ג.ש. זכר: זה היה בלילה, מה הועיל המסקנות).
זאת רציתי לדעת.

הער פ. לבנו: עניינין זה עם כל הוועדות אין בכל זאת לקטור

אזוהו עם העניינין המצדי, הוא בעל אומי אחר
לצטרי. מה שאני אביד מה, אני באמת רוצה לבקש שלא ייטטר הלאה. לי בודע
על שליאת המטה החיילים לאחרי שאם במשך, לפי מיטב ידיעתי גם הרמטכ"ל לא
ידע על שליאתם, יש קצין הממונה על עניינים אלה, היותו והאסדר הוא שהוא עשה
את הבדיקה כנעם לפעם, הוא דאג זאת כדבר רשמי.

הער פ. חמיר: תצא הייתה, שיש דבר כזה, מאושרת?

הער' מ' לג'ו' :

מכשיר זה קיים תקופת ארוכה, ספעט למעט
 סולחים אדם היודע את העניין, סולחים נהוג
 בלויסיה כמה חסילים, כדי לפדא את מצב המכשיר. באשר אני טוען, אני טוען
 יותר לא גמר עצם העובדה שהוא דאח עצמו מוסמך לספול במקרה זה, כי אם
 צד הרטלנות שבטידור העניין. באשר קודמים את הדין וההשכון הרצוין של
 המגיסה עם מקסיפס א"ם, שפולט מודיעים שיצאו כמסק דן והוא שואל מותם איפה
 הקומפנטים שלהם, הם חשיבו שהטאירר את הקומפנטים במסק דן, הדי נשמלת הטאלה
 אם הם חולכים בארץ מדוע הם טהאיררם את הקומפנטים במסק, אחר כך באה תשובת
 מילן על המוסחה שהוא יודע, זאת אכרת כל התדרוך היה באופן רשמי דזה דורש
 סיפול והטיטול יהיה.

יש בכל המרשיות מדין זה סוגיה אחת שנדמה

לי שהביע זמן לברר אותה, לא נוכל לעשות דבר זה באורה ברורה יותר, אבל
 הכירור בא לעקור מיון גיסת, טאני יכול להתייחס אליה בהצבה דבה מבחינה
 מסיכולוגיה, ובל אינני יכול לקבל מותה מבחינה מדינית או ממלכתית. אפשר
 לא לשלוח אנשים לפעולות מעבר לגבול, אבל אם סולחים אנשים לפעולות מעבר
 לגבול צריכים לדעה טחאש פעולות להיות כסלון, טאנשים עלולים ליהרצ, ליפול
 בשבי ויבטרכו להטיק כספנות. אי אפשר שמדינת ישראל תתגע בגלל עובדות
 כאלו, זה יכול להיות מצער, אבל אי אפשר שמדינת תחיה לפי שיטה של רחמנות,
 שיטה טמנטיט לכתח אצלנו. אם אנו עושים כאלה, טחאש על כל פנים הכרחית
 לנו, וקיום מכשיר זה הוא מנמה בהסנות בדאי והכרחי מוטן לזמן לשלוח אנשים
 לספור על כלי זה, צריכים אנו לדעה טחאש אנו עושים זאת יכולה להיות הקלה,
 יכולים להיות קורבנות דאי אפשר אחר כך לצאת מהכלים, לדאות בזאת מה שיוסף
 דואה שצריך בעקבותיה לעשות.

עניין המטוט - ההוראה טנימנה, על כל פנים

ההוראה שלי היחה דק כיהם למטוט צבאי, צדיעה ברורה שהיטוד הוא רעוע, לצערי
 קרה מה שקרה, הורידו מטוט אורחסי, שמי אפשר היה בטום פנים לקטור עם עניין
 זה, למ היה קיים מה המוטב של חליטין, החלפת היטיל בחייל או קצין בקצין
 (רה"מ מ' שרת): יטענו לך שם היה קצין סורי), הוא היה אחד בין עשרה וטט

כנסת צבאי, זאת אמרת בסליחות דימלומטיה ולא בסליחות צבאית.
 עוד הערה אחת לעניין זה עמנו - מני כבק
 לשים לב לתאריך. ב-22 או ב-23 בדצמבר היה כבר מצב כזה שהסורים ידעו
 את כל הסודות, לא רק הסודים, גם אור"מ ידע את כל הסודות. האתאבדות היתה
 קרוב לשלושה שבועות אחרי תאריך זה. מני רק קובע את העובדה, אין מני סטיק
 שום סקנה, רק סכנה מסוכנת לבכם לשני האריכים מלה, התאריך שבו הוא מדבר
 על הנציג הסורי בועזת סביחת אנשק הוא ה-15 בדצמבר.

ראש הממשלה ס. ארת: מני רוצה להעיד רק לדבריו של ארן - ברור

כי התאוריה המתהלכת עכשיו במדף היא, שזה
 האחרני להוראה לשחרר את הטובס הסורי - דמו של הנער בראשו. מני מתור
 לעממי שבציג טיעון חירות, במשך יבוא לפני הכנסת את ההצעה להביע אי אמון
 לממשלה, לא יתכוון סליט כדי להבהיר בקודם זו וצריך דבר זה לפגוש, לטובס
 לא בשפת יתר, אבל מה שיאמר צריך להיאמר באופן ברור. הטענה היא אם
 המדינה היא מדינה של שוד, האם היא רוצה לפתור טאלות בינלאומיות ברור
 של שוד ולא לשים לב למה שיוסק מזהה או זוהי מדינה הנוהגת לפי הנוהג
 הבינלאומי. זאת צריכים לומר באופן ברור, מי שמצביע בעד אי אמון מצביע
 בעד דרך זו ומי שמצביע נגד אי אמון מצביע בעד דרך אחרת. לא אכנס לחלקה
 עצמית בעניין המסוב, אבל באופן כללי צריך לומר משהו שיהיה ברור ונוקב.
הער הגב' ג. סאירטון: מני רוצה להציע משהו, מני מרגיש יודעת,
 שאין לזה סיכוי רב, אכן מכירים את מני
 חרות והתנגדות שלהם על מקרה כזה, אבל בכל זאת העניין הוא כל כך חסור.
 שכל מה שיאמר בכנסת צותן אמירות פעולה לאומית ולא לידידים, מני מוכנה
 על מי שיזכר בטם הממשלה, אבל קשה לצאת מסבך זה לגמרי בקיטם, מולי יכנסו
 את ועדת חרץ ובמחצין של הכנסת דיגמו להספיע על מני חרות שכל הדיון שהם
 רוצים יהיה בועזת, לא כדי לשמור על משהו - א על הממשלה ולא על מישהו
 אחר, כי אם לגנוס של העניין, הם מינם יכולים לחכות שנשאיר דבר זה כך
 ולא תהיה תשובה, אם גם מתמקת, בדמה לי שעלינו לעזת את הנציג ון הזה.